

hvad den gamle Lov til fulde viser os, træder private Interesser for nær?

Det er det ejendommelige ved denne Lovgivning, at man har været i Stand til at forene de private og offentlige Interesser paa en saadan Maade, at der ikke har været synderlig Brist paa nogen af Siderne. Dog vil jeg mene, at det er betimeligt, at Loven nu igen kommer frem til Revision. Man har nemlig ikke endnu naaet alt. Der er visse Ting, som Loven af 1917 ikke har givet Befolkningen Adgang til. Der er Omraader, der endnu er afspærrede, der er visse Forhold, som endnu er urimelige. Vi vil gerne have „Danmarks Have“ tilgængelig for alle. Jeg tænker her paa Carl Plougs Digt, der slutter med Linierne: Vi vil efterlade Danmarks Have til vor Efterslægt i Sommerpragt. Selv om Digteren maaske har tænkt mest paa den politiske Have, er der neppe Tvivl om, at han vel ogsaa har tænkt, at dette Land skulde tages i Besiddelse af et Folk, der gennem Politik var blevet frigjort og økonomisk lykkeligt, velstillet. Men vil man tale om „Danmarks Have“, maa man unægtelig erkende, at Spørgsmaalet Naturfredning straks trænger sig paa, og her er det, det forekommer mig i rette Tid og betimeligt, at den højtrædede Justitsminister har fremsat Lovforslag til Revision af den gamle Lov. Den rækker ikke vidt nok paa visse Punkter, eller den haandhæves ikke, og dette sidste kan skyldes visse Brist i Loven. Lad mig nævne Reklameskilte, som undertiden skæmmer den frie Natur, og som ofte i ikke ringe Antal er sat op paa meget naturskønne Steder. Man har ment, at Beboerne, navnlig naar det var velstillede Beboere, ikke havde Interesse i at skride ind eller forlange nogen Indskriden overfor dette, men i alt Fald har Nævnene Myndighed til det, og jeg vil mene, at med den nye Sættelse af Nævnene vil ogsaa en saadan Indskriden finde Sted. Ligeledes har Loven givet Korrektiver for Adgang til Stranden, men til Trods for, at Loven af 1917 saaledes har aabnet Befolkningen Adgang til Stranden indenfor den givne Ramme, er der alligevel Steder, hvor man har afspærret Stranden. Det blev saaledes i Gaar oplyst i et københavnsk Dagblad, at man havde afspærret et Stykke Strand ved Nyborg, hvor Nationalforeningens Sanatorium ligger. Nu er det meget rimeligt og naturligt, at Sanatoriets Kurgæster har Adgang til Stranden, men det er urimeligt, at man nægter andre Passage ad denne Strand, og Loven giver ingen Bemyndigelse i saa Henseende.

Utilstrækkeligheden af den gamle Lov fremgaar ogsaa først og fremmest deraf, at Loven fattes Ensartethed og klare Principper for Fredningen. Uden dette vil der altid være et vist Virvar og en Vilkaarlighed, som man maa komme bort fra. Naturfredningsforeningen havde — i Formen i alt Fald — ønsket noget videregaaende Krav gennemført, men i Princippet synes jeg, at Lovforslaget, som det her foreligger, i tilstrækkelig Grad har taget Hensyn til det Ønske, der maa næres om, at Danmark kortlægges og beskrives, at de ejendommeligste og smukkeste Steder bliver tilstrækkelig kendt, saa at Nævnene, hvor de skal træde i Virksomhed, vil have forholdsvis let ved at begynde deres Gerning. Hvor dette er Tilfældet, hvor en saadan Kortlægning og Beskrivelse har fundet Sted, vil Nævnene kunne træde i Virksomhed med større Tryghed og med større Kraft end nogen Sinde før. De vil gøre det under nye Former. Det har under den bestaaende Lov vist sig, at Nævnene ofte kun handlede efter et vist Lune, men man bør forlange mere af et Nævn, end at det handler efter et Lune. Man maa forlange, at Opgaven hviler paa rigtige Skuldre.

Efter den gamle Lov indsattes for Eksempel som Formand en i Amtet virkende Dommer i borgerlige Sager, uden at man havde Garanti for, at denne Dommer ogsaa besad tilstrækkelig Natursans. I det Lovforslag, som her foreligger, har Justitsministeren givet en tydeligere Adresse, naar Talen er om at besætte Formandspladsen i disse Nævn, idet der siges, at den paagældende skal være Justitsministeren bekendt for sit Kendskab til og Interesse for Naturfredning. Det er altsaa ikke nok, at vedkommende er Dommer, han skal ogsaa have Interesse for Naturfredning og Kendskab dertil, og man vil da føle mere Tryghed ved at lægge Hvervet i hans Hænder.

Men man er ikke blevet staaende herved og med god Grund. Thi man maa, naar Nævnene faar en saa almen vigtig Opgave som at skulle træde i Virksomhed med Hensyn til Fredning, ogsaa kunne forlange, at andre Myndigheder er i Stand til at fremdrage en Sag paa rette Sted. Saaledes kan Kommunalbestyrelsen eller en anerkendt Forening eller Institution gøre det, og hvert Medlem af Nævnet har Ret til at kræve en Sag forelagt for Nævnet, hvorefter Formanden for Nævnet maa tage Affære og sammenkalde til Møde om den paa-